

ומלבד זאת פליגי, אם עוברים על חלת החמץ ב"בל יראה", או לא.

לרבי אליעזר עוברין עליה משום ש"טובת הנאה ממון". ולרבי יהושע אין עוברים עליה, משום ש"טובת הנאה אין ממון", כמבואר בריש סוגיין.

תניא: רבי אומר: הלכה כרבי אליעזר, ולא תקרא לה שם עד שתאפה.

ורבי יצחק אומר: הלכה כבן בתירא, ותטיל את החלה לצונן עד הערב, כדי שלא תחמיץ.

קיימא לן שאסור בפסח ללוש בפעם אחת עיסה גדולה, לפי שאי אפשר לשומרה מחימוץ.

ועד כמה הוא שיעור העיסה שאפשר לשומרה מחימוץ, ומותר לעשותה?

רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר: בקמח חיטין עד שני קבין. ובקמח שעורין עד שלשת קבין. שקמח החטין ממהר להחמיץ יותר מן קמח השעורין, ויותר קשה לשומרם מחימוץ.

רבי נתן אומר משום רבי אליעזר: חילוף הדברים: בשעורין שני קבים, ובחיטין שלשה קבין. לפי שהשעורים ממהרים להחמיץ.

ומקשינן: והתניא: רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר: מותר לשים קמח חיטין עד שלשת קבין בפעם אחת. ובשעורין, ארבעה קבין!

וזה סותר למאי דקאמר בבביתא לעיל "בחיטין שני קבין, בשעורין שלשה קבין".

ואי איתא דטעמא דרבי אליעזר הוא משום הואיל, לימא ליה: טעמא דרבי, משום הואיל ואי בצע מכל חדא וחדא, נמצא דכל אחד מהם ראוי לאכילה.

אמר ליה רבי ירמיה: וליטעמוך, אכתי תיקשה הא דתנינא בבביתא:

אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע: לדבריך — שאתה אומר שיניח החלה בלא לאפותה עד הערב — הרי הוא עובר עליה משום "בל יראה" ו"בל ימצא"!

ושתיק ליה רבי יהושע.

והרי היה לו לרבי יהושע להשיבו, "לא זה הוא חמץ שמוזהרין עליו". ובכל זאת לא השיבו.

אם כן, הכי נמי לא קשיא אמאי דלא אהדר ליה רבי אליעזר לרבי יהושע, דטעמיה משום "הואיל".

ותמהינן: הא מהתם ליכא ראייה. שהרי לא שתק ליה רבי יהושע, אלא קמהדר ליה רבי יהושע במתניתין כן.

דתנן: לא זהו חמץ שמוזהרין עליו משום "בל יראה" ו"בל ימצא".

ומשנינן: אלא הכי קאמר רבי ירמיה לרבי זירא:

כמו דשתיק ליה רבי יהושע בבביתא, ואהדר ליה במתניתין, הכי נמי אימור, שתיק ליה רבי אליעזר במתניתין, ואהדר ליה במבילתא אחריתי, דטעמו משום "הואיל".